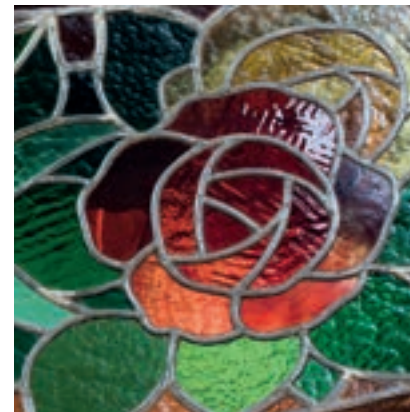

EL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, inaugurat el 9 de febrer de 1908, camina cap al seu futur en estat de plenitud: pel reconeixement unànim dels seus valors arquitectònics, pel seu estat òptim de conservació, per la qualitat i importància dels esdeveniments musicals i socials que hi tenen lloc, per l'arrelament popular que ha conservat i per la seva decidida obertura al món. ¶ ORFEÓ CATALÀ, L'ORIGEN D'UN PROJECTE CIUTADÀ. El nucli central de la institució és el cor de l'Orfeó Català, una agrupació no professional fundada el 1891 que gaudeix d'un nivell artístic privilegiat. Si en la seva primera etapa, el cor va ser dirigit per personalitats com Richard Strauss, Camille Saint-Saëns, Felix Weingartner o Pau Casals, les seves recents actuacions sota la direcció de Mstislav Rostropovich, Zubin Mehta, Lorin Maazel, Antoni Ros Marbà o Jesús López Cobos, entre altres, donen testimoni de la seva qualitat i de la seva clara vocació internacional. A l'Orfeó Català es deuen un bon nombre de primeres audicions en el país d'obres emblemàtiques del patrimoni musical universal. ¶

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, SEU I SÍMBOL DE L'ESPERIT COL·LECTIU. Construït entre 1905 i 1908 per l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner, el Palau de la Música Catalana és una de les sales de concerts més singulars del món. A més de ser un monument arquitectònic que assoleix les cotes més altes del Modernisme, el Palau és patrimoni simbòlic i sentimental de tot un poble identificat amb la seva història. De fet, la creació del Palau de la Música només va ser possible gràcies a les aportacions de la societat civil que va respondre amb generositat a la subscripció popular impulsada per l'Orfeó Català. ¶ LA FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA, UN PALAU OBERT AL MÓN. En la història recent del Palau cal remarcar dos esdeveniments essencials. En primer lloc, la constitució el 1983 del Consorci del Palau de la Música Catalana (integrat per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, el Ministeri de Cultura i l'Orfeó Català). En segon lloc, la creació el 1990 de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, la fina-

litat principal de la qual és fomentar la cultura musical mitjançant la recerca de recursos materials per als col·lectius corals de la institució i l'organització de cicles de concerts al Palau que atorguin prestigi i reconeixement internacional a la vida musical de Barcelona. El Palau de la Música Catalana ha representat la història de la música de la ciutat durant els darrers 100 anys i, incansable, continua la seva activitat amb l'empenta del primer dia. Més de mig milió de persones assisteixen cada any als més de 300 concerts que es programen cada temporada. A aquesta afluència de públic s'ha de sumar, a més, els participants en les sessions per a escolars, les visites culturals i els congressos, convencions o conferències que es realitzen en les seves diferents dependències. El Palau és un edifici viu inserit en el pols cívic del país, arrelat en la història i obert al futur. Un edifici que el 1997 va ser reconegut per la UNESCO com a Patrimoni Mundial de la Humanitat.

FAÇANA MODERNISTA

Sense possibilitat de perspectives àmplies degut a l'estretor dels carrerons que voregen el Palau, la intervenció de Domènech i Montaner és modèlica. Utilitzant tant recursos estructurals com compositius o de materials, aconsegueix dotar la façana d'un aspecte livià, quasi transparent, que facilita les relacions visuals i espacials entre l'interior i l'exterior. Més que una barrera, és un filtre que evoca l'efecte de profunditat, d'espai irreal i indeterminat.

A més de l'ús de materials com mosaics ceràmics, o el vidre, que, en contrast amb el maó vermell i opac, ajuden a percebre el Palau com una "caixa de llum", s'ha de ressaltar el ritme compositiu de la façana principal: sobre un eix central se situen una cúpula a la coberta, tres arcs al segon pis, set columnes al primer i, canviant el ritme de senar a parell, dos grans arcs a la planta baixa, entrada a dos pòrtics amb volta, originàriament un per a vianants i l'altre per a vehicles, actualment tancats i incorporats al vestíbul.

BUSTS

Les altres escultures de la façana estan situades a l'alçada del segon pis. Són quatre busts, obra de l'escultor Eusebi Arnau. Tres d'aquets, Palestrina, Bach i Beethoven estan situats a la façana principal i el quart, Wagner, a la lateral. Representen la música culta europea, que juntament amb la música popular catalana forma el gruix del repertori de l'Orfeó Català.

SALA DE CONCERTS

Aquesta és una de les sales de concerts més belles del món. Un espai alhora simple —un rectangle de proporcions harmonioses, d'igual alçada que amplada, amb l'escenari en forma d'absis— i complex, de fantasia desbordant en la decoració i l'ús de les arts aplicades. L'atmosfera d'aquesta sala és impressionant i la sensació de caixa de llum s'intensifica gràcies als gran finestrals laterals, a la lluerneta del sostre i a l'extraordinària policromia dels mosaics ceràmics.

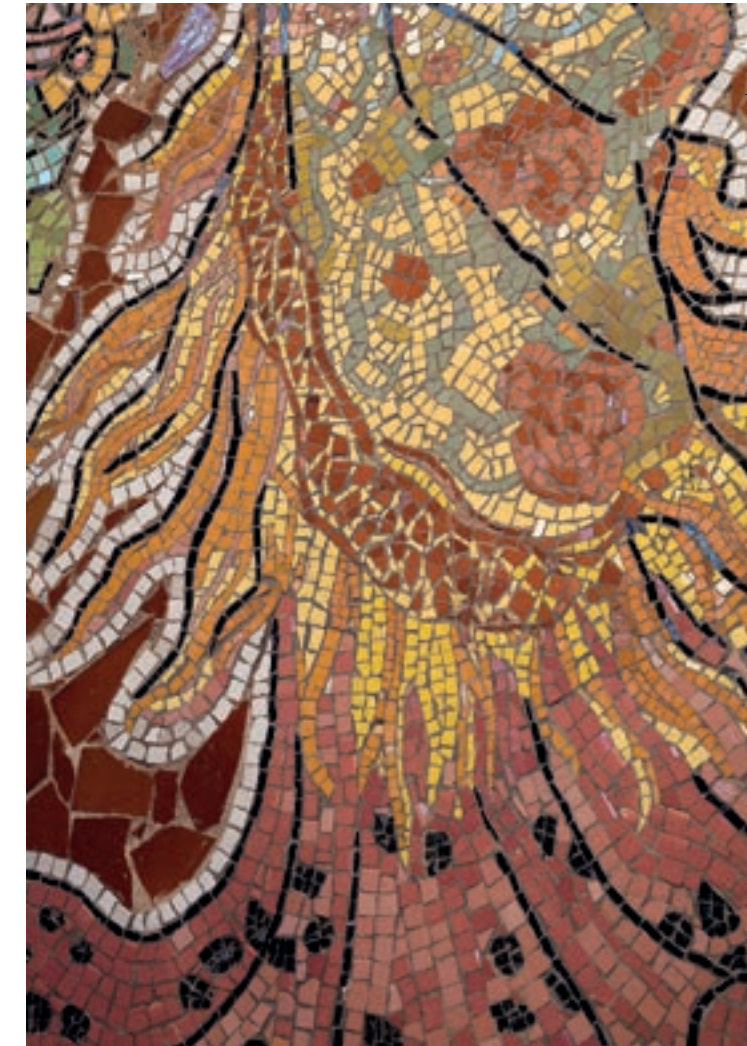
Les columnes de la sala, decorades al fust i al capitell amb motius florals, com si fossin una ressonància de les que es troben a la façana principal, serveixen d'eix als llums excèntrics les tulipes dels quals semblen flors que s'obren. Unes i altres augmenten la impressió d'homenatge a la natura que produeix l'ornamentació de la sala.

MUSES

A la paret de l'absis de l'escenari, sobre un fons de trencadís vermellós, i unides per un mosaic de garlandes de flors, apareixen unes de les figures més extraordinàries de tot el Palau. Es tracta d'un conjunt de divuit deesses o muses de la música distribuïdes simètricament en dos grups de nou. Són obra d'Eusebi Arnau, en la seva part escultural, i de Lluís Bru en la part del mosaic ceràmic. Presenten una gran varietat de pentinats i bruses, vestits i calçats, que evoquen pluralitat d'èpoques i cultures. Cadascuna toca un instrument diferent, que, seguint el programa ideològic del Palau, pertanyen uns al grup d'instruments de la música popular i altres al de la música clàssica.

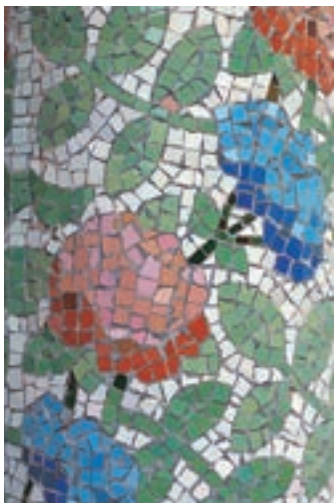

LLUERNA

La gran lluernia, del centre de la qual es desprén una cúpula invertida, és una de les obres més extraordinàries dels vitralls dels nostres temps i proporciona, junt amb els finestrals laterals, aquesta ingràvida lluminositat tan característica de la sala de concerts del Palau.

A més d'una gota gegant a punt de desprendre's del sostre, la lluernia també és un sol que s'expandeix pel cel, envoltat per un cor de quaranta rostres femenins. Encara que també podria ésser un sol que es reflecteix en les aigües d'un llac agitat per les onades.

PLAÇA DEL PALAU

Des del 1983 fins al 2004, el Palau ha estat objecte, en dues fases ben diferenciades, d'obres de reforma i ampliació a càrrec de l'arquitecte Òscar Tusquets, presidides tant pel respecte a l'obra de Domènech i Montaner com per l'aportació de solucions innovadores. Les reformes han consistit en la restauració de l'edifici modernista, adequant-lo a les normes de seguretat i confort del segle XXI, i les obres d'ampliació, en nous espais tant de concerts com d'administració o de serveis per al públic.

La desaparició d'una església adossada al Palau, ha permès la creació d'una plaça, presidida per l'estàtua de Lluís Millet, que permet a l'espectador observar la magnífica façana lateral de 1906 i que sempre havia restat oculta.

